

Сонет (1956)

Вінграновський Микола Степанович

Зоря над містом піднімає весла.
Зоря чекає, доки тиша скресне,
Доки присплять дівчата свої весни,
Доти зоря над містом не шелесне.

Зоря над містом зібрана і чемна,
Зоря над містом точна і знаменна,
Зоря над містом хлібом пахне темним —
Найкраще в світі пахне хліб печений.

Така зоря в своїм промінні чесна,
Така зоря із бід людських воскресла,
Така зоря не падає, як мрець!

Вона зіходить раз в тисячоліття,
Одна між зір не знає пустоцвіття,
Вона проходить між людських сердець.

1956

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/sonet